ואטום בריאה כולהו בכלל ריאה

שניקבה או שחסרה נינהו. חליף היינו

חסרה ממקום שהיא ראויה להיות

שם והנך חזותה לקותה נינהו וכל

לקותא סופה לינקב והויא לה נקובה

וחליף דשני קרומים דוושטש שניהם

נטולים ממקום שהן ראויין להיות ואין

לך נקובה גדולה מזו: נטולה. ניטלה

הכבד: נפולה. נפלה מן הגג. וגלודה

בכלל נטולה שניטל עורה. ונחתכו

רגליה בכלל חסורה. ושף מדוכתיה

בכלל נטולה. וכן נדלדלו סימנים

ועקירת ללע וחביסת גולגולת בכלל

שבורה. ובשר החופה היינו קרועה:

למעוטי להוסה דרכיש. דכוליה

שאינה בכלל אלו ופליג עולא עליה.

ואם תאמר ישנה בכלל נקובה כי

היכי דאמרינן בלקותא דריאה לאו

מילחא היא דהוה ליה ניקבה הכוליא

והא ליכא למ"ד דאפי' רכיש מודי

דניקבה הכוליא כשרה ובלקותא הוא

דטריף: שמונה מיני טרפות בנקובה.

נקובת הוושט והקרום והלב והריאה

והקיבה והדקין כרס הפנימי והמסס

ובית הכוסות חדא הוא הא תמניא:

ואם תאמר ע'. יש דהא איכא נמי

מרה ההיא יחידאה היא ולית הלכתא

כוותיה ודרב עוירא לית ליה לחייא:

יפלח כליותי. היינו לקותא וטרפה:

אין מוכירין מעשה נסים. להביא

ראייה מהן: רק את נפשו שמור.

מכות מות הכהו ולכך נצטווה לשמור

נפשו כדאמריגן בהשותפין (ב"ב דף

טו.) גדול לערו של שטן משל איוב

משל לחומר לעבדו שבור חבית ושמור יינה: הלכה כדברי האומר בכזית.

דבעינן כזית שיור בניטל הכבד.

ופלוגתא היא בפרקין (ד' מו.) סדרמינן

סתמי דמתני' אהדדי דקתני רישא

אלו טרפות ניטל הכבד ולא נשתייר

ממנה כלום הא נשתייר כשרה ואע"ג

דליכא כזית והדר תני אלו כשרות

ניטל הכבד ונשתייר ממנה כזית

ומוקמינן לה כתנאי והכא מייתי לה

משום שמעתתה דרבי ינחק בר יוסף

משמיה דרבי יוחנן: והא אמר רבי

יותנן הלכה כסתם משנה. והא

נמי סתמא היא ומאי אולמא דסיפא

מרישה: אמוראי נינהו. ורבי ילחק

סבר דלא כייל רבי יוחנן למימר

כג א מיי׳ פ״ה מהל׳

עשין סג טוש"ע יו"ד סי

: כט

ו סמג שם טוש"ע

ו"ד סי' מב סעיף ל:

:טב שיבוט

בו ד מיי שם הלי יח סמג

שם טוש"ע יו"ד סיי מט סעיף א [וברב אלפס

לקמן בפירקין ד' רעד: ובהרא"ש לקמן סי' מח]:

בז ה מיי שם פ"ג הלכה

ה: בח ו מיי׳ שם פ״ז הלכה

שם סעיף ה:

במ ז מיי שם פיינ הלכה

שם סעיף ד:

ל ח מיי׳ שם פ״ו הלכה יח סמג שם טוש״ע

ווברב אלפת שחו

יו"ד סי לג סעיף ד: לב י מיי שם הלכה [ח]

שם סעי׳ ו ווסימן מו סעיף

הגהות מהר"י

לנדא

[h] גם' והאמר רבב"ח אר"י הלכה כסחם משנה.

יש למחוק רבב"ח. ועיין

הלכה כסתם משנה. והוא

ני נכונה וגם רש"י לייו

משנה והשמיט רבב"ח:

לעזי רש"י

שימה מקובצת

לא תפיק דכדרבנן ס״ל: בן דרמי סתמי דמתני׳:

גמי (מצינן למימר נמי דלית ליה בשר החופה את רוב הכרס ושנקרע

רוב החיצונה בתרתי ואם

. דשדרה פלוגתא דב״ש

וב״ה: לּ] וי״ל דטעמא

ליפסק ברוב הס״ד:

מתכווץ, מכווץ.

כא סמג שם טוש"ע

כב סמג שם טוש"ע

מט סעיף א

יו"ד סי

כ סמג שם טוש"ע יו״ד סי׳ לג סעיף ד וסעיף מסורת הש"ם

 ל"ל רב], ב) [ברכות
ס. יבמות קכא:], ג) בקרא
הטסחא אך, ד) [עיין גיטין פא: דמסיה שם דרבה בר יוחנן הלכה כסתם משנה ולריד ישוב גדולו. ה) ושבת מו. ושם נסמן], ו) [יבמות טו: וש"נ], ו) [ל"ל ואמר], ת) [לקמן מח.], ע) [ל"ל כבה וכ"ל ברי"ף ורא"ש], י) [ל"ל טרפה], כ) [מלח רווח ליתא בערוך עיין ערך גמד א'], ל לעיל כח:, מ) [לקמן], כ) לקמן נד., ב) [ועיין תוס׳ שבועות ד. ד״ה והדר סבר],

תורה אור השלם

 יָסבּוּ עְלֵי רַבְּיוּ יְפַלַח
יָסבּוּ עְלֵי רַבְּיוּ יְשַבּןר כְּלְיוֹתַי וְלֹא יַחְמוֹל יִשְׁפּןר לַאָרֵץ מְרֵרָתִי: איור מז יג

הָנוֹ בְיָדֶךְ אַךְ אֶת נַפְּשׁוֹ

הגהות הב"ח

(h) גמ' דאמר ר"נ ניקב זה בלא זה או זה שלא יוז פנגר זה כשר: (ב) רש"י ד"ה אינו קרום וכו' לריאה שניקבה. נ"ב לקמן דף מח ע"א:

מוסף רש"י הלכה כסתם משנה. וכשראה דברי חכם וישרו בעיניו שנאן סתם ולא הזכיר שם אומרו עליהן כדי שלא יהו שנויה מפי יחיד ונכאיו כאילו נשנו (ביצה ב:)**. דאי** טרפה. פי׳ עורו של וושט אי חליף ויהיה עורו שלפנים אדום ועור של חוץ לבן, טרפה, מאי טעמא מפני שניקבו העורות נפני שניקבו העורות מפני שניקבו העורות ומשום הנקב יתאדם אותו שלפניו שהיה לבן ולחוץ הלבין שהיה אדום, משום החולי של נקב (הפרדם נות׳ קלח. ור״ה ראו״ז ח״א ענו קלוו, וכ וו באו דוו א סי׳ תה בשם רש״י, ועי׳ דק״ס מרש״י כת״י)**. וושט** דאכלה ביה. אם ניקב זה שלא כנגד זה טרפה, דחשבינן כמאן דניקב זה כנגד זה, מאי טעמא זמנין דגמדא ופעיא ביה ואמי נקב אצל חבירו והרי הוא . כמי שניקבו במשהו ונקב טרפה, פיי גמדא גמדא הבהמה מולכם צוארה לאכול מכאו נקב זה כנגד זה, אבל הקורקבן של עוף אס ניקב זה שלא כנגד זה כשרה (הפרדט שם). אין יטיפת דם נכנסת לו בפנים דטיפת דט נכנסת כו בפנים בנקב ואינו ניכר, אבל קרום הפנימי לבן הוא וטיפת דם ניכרת בו, אבל החילון אדום (לעיל בח:) לענין דריסה לא בדקינן אלא לעור הפנימי שהוא לבן, לעות הספינתי שהומ נפן, מ״ט מפני שהלבן יתנכר אם ניקב אם לאו, שהלבן

אדום מחמת הכאת

אלא הנך דאפקת. בהמה שנחתכו רגליה והגלודה: לא סיפוק. אסכדרבנן סבירא ליה לתנא דבי ר' ישמעאל וחשיב נקובי והך דרב עוירא בחד ותרין פסוקי בחד ומשכחת להו שפיר וכל הנך טרפות

ליפסק הן דהוי כרוב: יפלח כליותי מי קא חיי. פירש לא מלינו שעשו לו שום רפואה: והא אמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה. אע"ג דסיפא דמתני׳

(לקמן דף נד.) דאלו כשרות מסייע ליה מכל מקום פריך מכח דמאי אולמיה הך סתמא מהך סתמא כדפירש בקונטרם ואי משום שהאחרון הוא עיקר במקום שיש סדר למשנה כגון בחדא מסכתא מ"מ הך משנה דאלו טרפות ואלו כשרות כחדא בבא חשיב ואין סדר וה"ר יעקב מאורליינ"ש מירן דהכי פריך והא אמר ר' יוחנן הלכה כסתם משנה וע"כ סתמא דאלו כשרות לאו סתמא מעלייתא

היא דאי סחמא מעלייתא היא אמאי אינטריך ר"י לומר הלכה כמותו הא אמר ר' יוחנן חדא זימנא דהלכה כסתם משנהש:

לספק

אלא הנך תרתי דאפקת לא תיפוק אמר עולא אח' מיני טרפות נאמרו לו למשה בסיני נקובה ופסוקה נמולה וחסורה קרועה ודרוסה נפולה ושבורה לאפוקי לקותא דרכיש בר פפא אמר חייא בר יורבא ח' מרפות יש בנקובה אם תאמר מ' מרה ר' יוסי ברבי יהודה קתני לה דתניא ניקבה הקיבה ניקבו הדקים מרפה רבי יוםי בר' יהודה אומר אף ניקבה המרה (הלכות חבר כזית מרה וקורקבן סימן) אמר רבי יצחק בר' יוסף אמר רבי יוחגן יהלכה כר' יוסי בר' יהודה ואמר רבי יצחק בר' יוםף אמר רבי יוחגן מאי אהדרו ליה חבריה 'לר' יוםי בר' יהודה ישפוך לארץ מררתי ועדיין איוב קיים אמר להם יאין מזכירון מעשה נסים דאי לא תימא הכי יפלח כליותי ולא יחמול מי קא חיי אלא ניםא שאני דכתיבי 2רק את נפשו שמור הכא נמי ניסא שאני ואמר ר' יצחק ברבי יוסף אמר ר' יוחגן הלכה כדברי האומר כזית ומי אמר רבי יוחנן הכי ויו והאמר יורבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ייהלכה כסתם משנה ותנן ניטלה הכבד ולא נשתייר הימנה כלום הא נשתייר כשרה אע"ג דלא הוי כזית יאמוראי נינהו ואליבא דר' יוחנן ״דאמר ייר׳ יצחק בר' יוסף אמר ר' יוחנן ימרה שניקבה וכבד סותמתה כשרה ואמר רבי יצחק בר' יוסף אמר ר' יוחנז ניקב הקורקבן וכים שלו קיים כשר איבעיא להו ניקב הכים וקורקבן קיים מאי תא שמע דאמר רב נחמן יניקב זה בלא זה 🐠 כשר אמר ∞רבא השני עורות יש לו לוושם חיצון אדום ופנימי לבן ניקב זה בלא זה כשר למה לי למימר חיצון אדום ופנימי לבן ידאי חליף מרפה אבעיא להו ניקבו שניהם זה שלא כנגד זה מהו אמר מר זומרא משמיה דרב פפא בוושם כשר בקורקבן יפסול מתקיף לה רב אשי אדרבה יוושם דאכלה ביה ופעיא ביה סרווח גמרא ליה ופשמה ליה זמניו דמיהנדזין בהדי הדדי יקורקבן דמינח נייח כדקאי קאי א"ל רב אחא בריה דרב יוסף לרב אשי הכי אמרינן משמיה דמר זומרא דאמר משמיה דרב פפא כוותיך ואמר רבה "קרום שעלה מחמת מכה בוושמ אינו קרום יואמר רבה יוושם אין לו בדיקה מבחוץ אלא בפנים למאי נפקא מינה

נקובי דטרפות לא מהניא להו סתימה דסלקא בהו לאחר זמן ולא דמי לריאה שניקבה (כ) ודופן סותמתה ולסתימת כבד במרה ולסתימה

דירכים בחלחולת דלקמן (דף נ.) דההיא סתימה מעיקרא היא: אין לו בדיקה מבחוץ. לפי שהעור החילון אדום ואין טפת דם נכרת בו:

הלכה כסתם משנה אלא היכא דסבירא ליה אמר בהדיא הלכה כמשנה זו ואמורא אחרינא אמר משמיה דר' יוחנן הלכה כסתם משנה והיכא דאיכא תרי סתמי דסתרן אהדדי אי איכא טעמא לאלומי חדא מחברתה כי ההיא דסנהדרין דאחד דיני ממונות (דף לד:) אזיל רבי

יותנן בתרה ואי לא מספהא ליה ולא הבע בהו הלכתא כחד מנייהו ובהני תרי אי הוה משכחינן טעמא בהא דרבי ילחק לא הוה מוחמינו לה באמוראי ומשום דליכא לאלומי איצטריך לן לשנויי דרבי יצחק לית ליה האי כללא דר' יוחנן: וכבד סוסמסה. שנקובה במקום דיבוקה בכבד וחבור הכבד סותם את הנקב: כשרה. אפילו לר' יוסי בר' יהודה: כים שלו. קליפה הפנימית: זה שלא כנגד זה. כגון זה למעלה וזה למטה: **בקורקבן פסול.** הכי ס"ל משום שהמאכל ממאסף שם ומחלמל ונכנס בנקב עד שיולא דרך נקב השני: **ופעיא ביה**. לועקת שאע"פ שהקנה מוליא קול אי אפשר שלא יהא הוושט מתפשט עמו. ואני שמעתי פעיא מנשמת: **גמדא.** כוולת רטי"ר בלע"ז: מיהלדוין. מיתרמן דמיכווני אהדדי: אינו קרום. ואם ניקב ונסתם אפילו עלתה בו סתימה עבה אינה מתקיימת כדאמרינן ביבמות (דף עו.) בכרות שפכה ניקב פסול נסתם כשר וזהו פסול שחוזר להכשרו זהו למעוטי קרום שעלה מחמת מכה בריאה שאינו קרום דכל

הנך דאפקת לא תיפוק. וא"ת למאן דלית ליה לקמן (דף נד.) ההיא דרב מתנא דבוקא דאטמא מאי נינהו י"ח טרפות וי"ל דבאיעכול ניבי הוי טרפה לכולי עלמא ואם תאמר לעולא דאמר דמנינן לקמן (דף מו.) בריאה כגון חליף דאוני ודמיא לבשרא ולביעתא בסמוך ח' מיני טרפות יש ולית ליה דרכיש בר פפא מאי ניהו י"ח

טרפות וי"ל דניטל לומת הגידין חשיב חדא ולרכיש הויא בכלל נחתכו רגליה ועוד קשה למ"ד נקרע רוב חיצונה זהו בשר החופה את רוב הכרס חסר להו חדה דהכה חשיב להו בתרתי לכן נראה דעולא וההיא דלקמן סברי כמתני׳ וכרבי יוחנוט דאמר אלו טרפות דווקא ואתא אלו למעוטי דרב מתנא אע"ג דדמיא לנטולה במתני׳ וכ״ש דרכיש דלא דמיא כלל להנך דמתני' ולית ליה י"ח טרפות נאמרו למשה מסיני גו ומלי למימר נמי דלית ליה בשר החופה בתרחי ואם חאמר וכי היכי דחשיב תרי פסוקי כחדא א"כ ריאה שחסרה וחסרון דשדרה נחשוב נמי כחד וי"ל לפי דחין שיעורן שוה דחסרון דריחה בכל שהוא וחסרון דשדרה פלוגתא יזב"ש וב"ה אי נמי לפי שזה בבשר וזה בעלם ואם תאמר נקרע רוב החילונה ובשר החופה את רוב הכרם נמי נחשוב כחד וי"ל דרוב החילונה הוא רוב הכרס ובשר החופה את רוב הכרס אינו רוב בשר אלא רוב ממה שכנגד רוב הכרס וא"ת ואמאי לא חשיב חסרון הגרגרת דהוי בכאיסר וי"ל דטעמא דחסרון משום דסופה

בקונטרם והאי לקותא הוא וקשה דמנא ליה דהאי לקותא דאיוב הוי לקותא דהויא ביה טרפה הא איכא לקותא דכשרה כדאמר לקמן (דף נה:) מליא מוגלא טרפה מים זכים כשרה אלא הכי פריך יפלח כליותי מי קא חיי בלא רפואה הא קאמר לקמן (דף נד.) דמחו בכוליתא וקטליה ואי בדרו ליה סמא חיי ואיוב

רבינו גרשום

בצר להו תרתי חדא דפסוקי וחדא דרב עוירא. הנך דאפקת לא תפיק המסס ומרה: שמונה מיני טרפות יש בנקובה כלומ׳ במתנית': וא"ר יצחק בר' יוסף הלכה כד' האומר בכזית. כלומר ניטל הכבד ולא נשתייר דמתניתין באותה בבא . דאלו כשרות בבהמה. וכיס נקלף: גמדא גרסינן זמנין דמהנדזין בהדדי כו' זימנין דסתים: למאי נפקא מינה